Мал. В. ГЛИВЕНКА

КАЗКА ПРО ЛІТУНА

— Іди, Коте Котовичу, ріпку з нами рвати.
— Не хочу. У вас працювати треба.

Перець

№ 22 (800). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЛИСТОПАД 1968

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

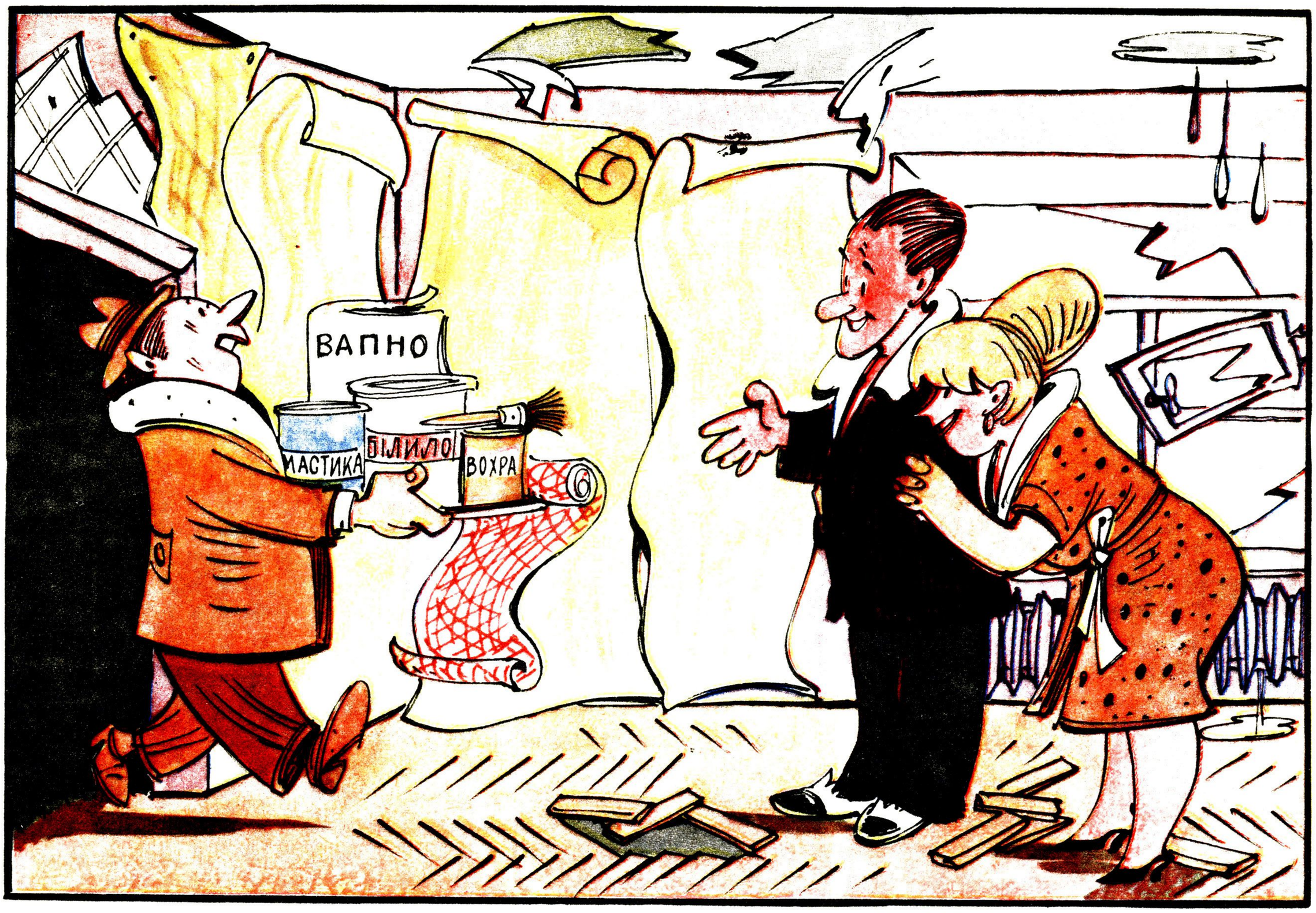

— З нагоди новосілля прийміть цей скромний подарунок.

ВИСОКИЙ ЕФЕКТ

ОХТИРКА Сумської області. (Наш кор.). На конкурсі садових, городніх та польових опудал перемогли страхопуди, виготовлені місцевою пожежною частиною № 8. Високий ефект дії забезпечує оригінальна екіпіровка опудал, до якої входить повний комплект бракованого обмундирування. Він складається з дурисвітського ковпака, пошитого у вигляді шапки-ушанки, міні-штанів та міні-сорочки (збігаються після першого ж прання) та линючого бушлату, схожого на лікарняський халат. Хто ліпив ці мундири, встановити не пощастило. Але опудалам вони до лиця! Це може підтвердити і Сумське обласне управління пожежної охорони, яке наділило тими мундирами охтирських пожежників.

«ПІД МУХОЮ»

БІБРКА Львівської області. (ТАП).

Нещодавно тут відкрито новий ресторан. У конкурсі на кращу назву перемогли торговельники. Ресторан названо «Під бобром».

Є підстави вважати, що і журі, і автори назви були під мухою. То ж треба було і ресторан так назвати.

Телеграфне Агентство ПЕРДЯ

НІ «БЕ», НІ «МЕ»

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. (ТАП).

На пошті с. Балин встановлено автомат, який на будь-яку розмову у трубку не відповідає ні «бе», ні «ме».

Кому належить цей винахід, поки що не встановлено. Керівники Смотрицького відділення зв'язку, якому підпорядкована пошта, кивають у бік керівників Дунаєвецького відділення зв'язку. Ті скромно відкидуються у бік смотричан.

Якщо не втрутиться Хмельницьке обласне управління зв'язку і не розсудить, то справжніх винуватців винаходу встановити не вдасться.

ШТУРМ ВОДНОГО РУБЕЖА

БІЛА ЦЕРКВА. (Наш кор.). Удень і вночі не вщухає гомін на водному рубежі, що розділяє школу № 10 з учнями, які в ній здобувають освіту. З ранку і до вечора сотні школярів на чолі з своїми учителями форсують вбрід річечку Роток, на якій ще кілька місяців тому поламався місток.

Як запевняє т. Фурсов — голова виконкому Білоцерківської міськради — героїчний штурм водної перепони проходить успішно і відбувається без втрат у живій силі — всього лише кільканадцять простуджених щоденно.

ДЛЯ ВАС, НАТУРАЛІСТИ!

Великою популярністю користується куток живої природи при Борівській районній друкарні Харківської області.

На обладнання кутка директор друкарні т. Соломко виділив електрогравірувальний автомат найновішої конструкції, надісланий Харківським обласним управлінням по пресі півтора року тому. За час, що минув з моменту одержання автомата, в ньому вдалося зібрати унікальну колекцію різноманітних павуків.

Як запевняє директор друкарні т. Соломко, в цій чудовій машині ще можна було б розмістити зразково-показовий курник, однак обласне управління по пресі ще і досі не виділило асигнувань на придбання птиці.

ПОТЯГНЕ ЧИ НЕ ПОТЯГНЕ?

ЗНАМ'ЯНКА Кіровоградської області. (ТАП). У локомотивному депо впроваджено найновішу витяжну систему. В електромашинному цеху не працює витяжна вентиляція. Зате вже який раз це питання витягують на цехові збори, на сторінки деповської і цехової газет. Нерви у робітників ця система витягує добре. Газів і диму поки що не витягує.

Краватки по-трускавецьки

З ДАЛЕКОЇ середньоазіатської республіки людина виїжджала у прославлене курортне містечко Трускавець пити цілющу «Нафтусю».

Ті, що проводжали, щедро навантажували відпускника порадами, без яких, як відомо, важко розраховувати на більш-менш вдалу мандрівку.

— Їдучи в далеку путь, акредитив взять не забудь! — наполягав переповнений життєвим досвідом літній товариш.

— Нічого — крім «Нафтусі»! — рішуче вимагала дружина.

— Приїжджай здоровим! — дружно рекомендували родичі.

І раптом у хорі цих звичних порад і побажань пролунало дещо несподіване прохання приятеля:

— Ледь не забув... Обов'язково привези краватки!

— Які ще краватки?

— Такі, знаєш, блискучі... переливаються... Чудо!

У перший же день наш курортник здійснив рейд по промтоварних магазинах. Але замовлених краваток, як повідомили продавці, на тутешніх прилавках зроду-віку не бувало. І, розчарований, він почимчикував у свій корпус.

Однак на центральній вулиці дорогу йому перегородив великий натовп. У центрі його чорноволоса швидкоока жінка жваво торгувала саме пошукуваними галстуками.

— Почім?

— Лише два п'ятдесят! Позолоти руку, дорогенький — і одержиш галстук! — звичною скоромовкою випалювала жінка.

— Дорогувато...

— А ніхто не силує, золотий! Не хочеш — інші візьмуть!

Не встиг наш покупець опам'ятатись, як інші, справді, вихопили в нього з рук краватку.

Швидко розпродавши невелику партію, жінка щось крикнула чоловікові, який стояв у скверику, і той негайно доставив їй чергову партію товару. Продаж ішов жваво, поки наприкінці вулиці не показався міліціонер. Жінка тут же припинила торгівлю і злилась з гуртом курортників, які чинно прямували до бювету пити «Нафтусю».

Потім ще принаймні в десятьох місцях наш гість здибував такі групи, що оточували швидкооких торговок.

А добравшись нарешті до своєї палати, почав, замість того, щоб насолоджуватись відпочинком, гризти себе каверзними запитаннями. Чому краваток із парчі нема в магазинах? Чому галантерейне виробництво плентається у хвості у підпільних кустарів?

Аби хоч якоюсь мірою задовольнити цікавість нашого гостя, мушу навести деякі цифри. Лише за півроку працівниками трускавецької міліції було виявлено і доставлено в міськвідділ близько чотирьохсот торговок, в яких вилучено понад півтори тисячі саморобних краваток. Близько ста жінок притягнуто до адміністративної відповідальності — оштрафовано за торгівлю в недозволених місцях.

Цифри ці, гадаю, можуть якоюсь мірою відповісти на запитання: чому не бореться міліція? Як бачимо, бореться. Тільки боротьба ця впливає, на жаль, не дуже. Правду кажучи, і в міліції становище важкувате. Притягнути людину до відповідальності за спекуляцію не можна: вона ж бо краваток ніби ніде не скуповувала, а сама, каже, пошила. Отож, може, займається забороненим промислом? Але який же тут, пробачте, заборонений промисел, коли я, золотий товариш начальник, пошила один раз якихось там шість краваток із старої парчової хустки, яку мені подарувала бабуся. Легенда про бабусину хустку передається з уст в уста. От і штрафують за торгівлю в недозволеному місці. А штраф той з гаком окуповується після продажу чергових п'яти краваток.

Не буду стверджувати, що працівники міліції зробили вже все необхідне для виявлення й покарання всіх крупних підпільних виробничників (кількох таких, щоправда, у Львові судили). Однак рішуче викорінення мандрівних спекулянтів-коробейників вбачається все ж в іншому.

І тут є всі підстави приєднатися до закономірного запитання нашого курортника: чому галантерейна промисловість віддала на відкуп ділкам виробництво цих галстуків?

Можна сто раз доводити, що оті краватки з блискітками не дуже відповідають високим естетичним смакам. Та коли їх охоче скуповують у Трускавці по два п'ятдесят (а на Далекому Сході і в Середній Азії, подейкують, перепродають по п'ять карбованців), то їх слід виробляти. Тільки це зможе рішуче приборкати ділків.

Але працівники місцевої промисловості й побутового обслуговування впевнено парирують: вітчизняна промисловість не виготовляє подібної парчі, а ми, мовляв, не можемо закуповувати її в комісійних і скупочних магазинах. Мушу визнати: коли мені популярно розтлумачили усі тонкощі централізованого постачання, усі складності закупівлі сировини за готівку і все таке інше чисто специфічне, я второпав: боротьба з продавцями саморобних краваток — справа практично безнадійна.

Та ось Ольга Володимирівна Куманська посіяла деякі сумніви. Ольга Володимирівна працює кравчинею в Трускавецькому побуткомбінаті. Комбінат зважився кінець кінцем на експеримент. Закупив на свій риск і страх сім метрів парчі, посадив кравчиню Куманську у невеликий ларьок, і почала вона шити за замовленнями курортників оті краватки з блискітками. По два карбованці за штуку. Це теж ще не дуже дешево. При організації масового пошиву ціну можна було б ще знизити, як запевняють працівники комбінату. Але вже й тепер, оперативно зваживши кон'юнктуру, знизили ціну й приватні продавці.

Я був біля ларка за кілька днів після початку організованого індпошиву краваток. Бачив: курортники охоче замовляли їх. І коли керівники обласних управлінь місцевої промисловості і побутового обслуговування підтримають цей експеримент, то підпільне виробництво тихо й натурально вріже дуба.

Та, повідала Куманська, у той же день підійшов до неї чорноволосий швидкоокий громадянин і сказав:

— Навіщо, золота, хліб у нас відбиваєш?! Негарно робиш! І все одно нічого у вас не вийде. Ось кінчаться ті кляті сім метрів, а далі з чого шити будеш?! Крути-верти, а люди до нас підуть...

Кепсько, якщо його прогнози справдяться...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Трускавець — Львів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ми вирішили економити електроенергію.

ФЕЙЛЕТОН

Посоромлення телепата

До редакції завітав елегантний чоловік з вольовим обличчям приватного детектива й пронизливим поглядом досвідченого гіпнотизера.

— Телепат, — відрекомендувався він. — Пропоную свої послуги.

— Теле... хто? — перепитав фейлетоніст, потискуючи відвідувачеві руку.

— Пат, — сказав гість. — Я телепат-універсал. Досконало володію психологічними і парапсихологічними методами дослідження різних явищ, вільно читаю чужі думки, протягом секунди відповідаю на будь-які найскладніші запитання. Крім того, блискуче знаю індуктивний і дедуктивний способи розслідування найбільш заплутаних справ.

— Ага, — здогадався фейлетоніст. — Ви — учень Шерлока Холмса.

Телепат зневажливо поморщився:

— Ні в якому разі! Цей вискочка Холмс — неук і невіглас порівняно зі мною. Так от: чи не знайдеться у вас якогось місця для мене? Згоден працювати на півставки.

— Звичайно, звичайно! — схвильовано вигукнув фейлетоніст. — Ви для редакції — справжня знахідка. З такими даними ви у нас далеко підете.

Уже наступного дня елегантний знавець психології та дедукції, весело наспівуючи модну пісеньку «Жив відважний телепат», вийшов з літака в херсонському аеропорту і рушив у напрямку консервного комбінату. В порядку легкої розумової розминки вирішив зайнятися питаннями розподілу квартир, тим більше, що кишеню телепата злегка відтягувала донизу відповідна скарга.

Однак уже за півгодини після знайомства з головою завкому комбінату М. І. Реут універсал відчув, що легкої розминки не буде. Маргарита Іванівна одразу поставила перед ним добрий десяток загадкових проблем, розв'язання яких вимагало напруження всіх психологічно-дедуктивних сил.

«З одного боку, — заклопотано міркував телепат, — є постанова Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради «Про порядок розподілу житлової площі в Українській РСР», а також відповідні документи облвиконкому і міськради. З іншого ж боку, адміністрація консервного комбінату в особі колишнього директора, а нині заступника директора Григорія Григоровича Козликіна і завком в особі Маргарити Іванівни Реут спокійно ігнорують ці постанови. Чому?»

Не знайшовши відповіді з першого разу, телепат став розвивати свої умовиводи спочатку. З одного боку, на комбінаті не ведуть належно оформленої книги обліку тих, хто потребує квартир. З іншого боку, списки черговості на одержання житла, підставою для складання яких і повинна служити згадана книга, ось уже три роки не затверджуються завкомом і адміністрацією, що дає повну підставу вважати їх липовими. З одного боку, ці списки мусять зберігатися, як документи особливої ваги. А з іншого, йдучи додому, Маргарита Іванівна з дитячою безпосередністю кидає їх на підвіконня, де кожна зацікавлена персона може вносити у них свої корективи. З одного боку, при складанні списків завком уперто не враховує стажу роботи людей на комбінаті та їх нинішніх житлових умов. З іншого ж, на облік беруться нікому не відомі, по суті міфічні особи. Як, зокрема, потрапив у чергу майбутніх новосельців якийсь Полонський, коли про нього ніколи не чули навіть у відділі кадрів? І чому завком так веде свої справи?

— Чому? — повторив телепат, з надією вдивляючись у ясне обличчя Маргарити Іванівни.

— А тому, — просто відповіла вона. — Так нам легше працювати.

Нова загадка! Універсал розпачливо схопився за голову. Аргумент, висунутий головою завкому, не вкладався ні в які індуктивні й дедуктивні рамки, не говорячи вже про рамки прямих службових обов'язків. Де відповідь на численні «чому»? Так нічого й не придумавши, телепат попросив книгу протоколів засідань завкому. Блискавично проаналізував документи і несподівано виявив грубі порушення порядку розгляду заяв, що надходять до комітету профспілки. З одного боку, наприклад, лежить заява Є. Федоровської з проханням дозволити їй жити в квартирі, на яку не претендував ніхто з черги. З іншого боку підшито рішення завкому про надання цієї квартири іншій людині — і з меншим стажем роботи, і з кращими житловими умовами.

А де ж протокол про розгляд справи Є. Федоровської, початої ще в лютому минулого року і, як свідчив лист до редакції, не вирішеної і зараз?

— В інстанціях, — конфіденціально мовила Маргарита Іванівна й увечері вручила телепатові протокол № 43, датований 28 лютим 1967 року, який засвідчував, що заяву Є. Федоровської розглянуто з усією увагою і принциповістю.

Вирішивши ближче ознайомитися з цим яскравим витвором завкомівської думки, гість узяв його в руки й несподівано вимазався фіолетовим чорнилом, яке за півтора року чомусь так і не висохло. Елементарно обізнаний з основами карного законодавства, телепат у популярній формі доніс до свідомості Маргарити Іванівни (як ініціатора) і секретаря завкому Олександри Іванівни Смоленської (як безпосереднього виконавця акту підробки) тезу про відповідальність за фабрикування фальшивих документів. Налякані активістки із сльозами на очах тут же дали страшну клятву в майбутньому ретельно промокати подібні твори.

Однак більшого на консервному комбінаті телепат не добився. Головне питання: в чому ж корінь зла? — залишалося відкритим. І тоді він удався до наймогутнішої телепатичної зброї — уміння читати чужі думки. Але й тут універсал зазнав цілковитого фіаско. Виявилося, що ні Маргарита Іванівна Реут, ні Григорій Григорович Козликін з цього приводу взагалі не мають ніяких думок.

З таким же загадковим явищем — наявністю порушень і відсутністю думок — телепат зіткнувся й на сусідньому бавовняному комбінаті. Різниця полягала лише в тому, що таємничі моменти у веденні квартирних справ текстильників виявилися ще більш разючими. З одного боку, наприклад, тут відсутні ті ж таки книги обліку робітників, які мають потребу в нових квартирах. З іншого боку, відсутні й списки черговості. А є лише загальні списки осіб, котрі хочуть одержати квартири, незалежно від того, в яких умовах ці люди живуть тепер: чи мають власні хатини, чи мешкають у комунальних будинках, чи знімають «кутки». Внаслідок чого й виникає протизаконна ситуація, коли квартири розподіляються без дотримання суворої черговості, встановленої відповідно до потреб і стажу роботи.

А якщо вже на бавовняному комбінаті невідомо де загубили чергу, то за таких умов загубити навіть кільканадцять квартир не являє собою особливих труднощів. Що й зафіксував вражений цим фактом телепат. Справді, з одного боку, Дніпровський райвиконком міста цілком офіційно доводить, що в 1967 році бавовняному комбінату було виділено 227 квартир, а за вісім місяців 1968 року—101. Це не рахуючи тих квартир, які були передані за рахунок комбінату іншим підприємствам. З іншого ж боку, сам комбінат не менш офіційно звітує про заселення 203 квартир у минулому році й 97 — за вісім місяців нинішнього року.

Де ж решта 28 квартир? Як не напружував телепат свої універсальні мозкові звивини, як не силкувався прочитати думки заступника директора бавовняного комбінату Василя Михайловича Кускова і голови фабкому Катерини Захарівни Крайнової, а також відповідальних працівників райвиконкому, нічого не вийшло. Не допомогли ні психологічні, ні парапсихологічні, ні навіть дедуктивні здібності. Загадка лишилася нерозгаданою.

І тоді віра телепата у свої універсальні таланти похитнулася. Він повернувся до редакції і подав заяву про звільнення.

— Подамся краще в телемайстри, — сказав він на прощання. — Бо в даному випадку я безсилий щось зробити. Тут без народного контролю не обійтись.

В. ЧЕПІГА.

м. Херсон.

Леонід ЛЕНЧ

З циклу «Оповідання на ходу»

ЖИВА ДУША

На вулиці вони стоять і торгують поруч. У неї на рундуці — корзина з великими золотими в пупчиках і бородавках товстошкірими лимонами, кілька скляних консервних банок з якоюсь червоною болгарською овочевою сумішшю, целофанові пакетики з сухофруктами для компоту.

У нього — букіністичні книги.

Вона — молода, пишногруда, з тугими рожевими щоками, блакитноока, як велика лялька. Поверх дешевенької шуби натягнений білий, бездоганно білий, чистий халат — мабуть, сама пере його щоденно.

Він — худий, жовтий, в окулярах. Невизначеного віку. Одначе не старий. Хутряний комір його пальта мерзлякувато настовбурчений. На голові — м'ятий з підпливами і плямами, фетровий капелюх невдахи.

Вона — дзвінко, весело до самозабуття кричить-заливається на всю вулицю:

— Купуйте лимончики, запашні лимончики, корисні лимончики, суцільний вітамін за тридцять п'ять копійок!

Зробить паузу, набере в легені повітря і знову хвацько, з тим же вогником, з тією артистичною самовідданістю:

— А ось лимони, один суцільний вітамін, за тридцять п'ять копійок,— не шкодуйте грошей, здоров'я дорожче!

Біля її рундука безперервно товчуться перехожі, золота лимонна гірка в корзині швидко тане.

Він сидить за своїм столом, заставленим книгами, мовчки, абстрагований від гомінкого життя вулиці, чимось чужий і навіть ворожий їй. Встромив блідий, загострений покійницький ніс у томик Фенімора Купера і читає.

Вона раптом звертається до нього, говорить жалібно:

— Аркадію Семеновичу, любенький, пригляньте за моїм товаром, накричалася так, що, спасу нема, їсти хочеться! Побіжу до Даші за ріг по пиріжки. Вам взяти?

Він вишукано ввічливий.

— Дякую вам, Стешо, не турбуйтесь. Коли повернетесь, я піду в дієтїдальню, а ви — приглянете тоді за моїми фоліантами. Послуга за послугу. Гаразд?

— Гаразд, Аркадію Семеновичу. Я — в момент.

Посміхнулась йому грайливо і побігла на червоне світло навпростець через вулицю, спритно обминаючи машини. Швидко й повернулася. Сита, задоволена.

— Ну й пиріжки у Дашки! Смакота! Я п'ять штук не моргнувши знищила. Ідіть у дієтку, Аркадію Семеновичу, не турбуйтеся, я догляну вашу бібліотеку, все буде в ажурі.

Він іде. Вона дивиться на його вузьку спину, і в очах її з'являється терпка жіноча жалість. Глянула на його сирітський стіл з книгами і раптом, коли його вже не стало видно, дзвінко і радісно загукала на всю вулицю:

— Книги, книги! Купуйте цікаві книги, хто не читає, той культурно не зростає!

Зробила паузу, набрала повні легені повітря і — знову:

— Купуйте книги, не шкодуйте грошей на культурні вітаміни!

Насуплений дядько, в шапці-вушанці з підв'язаними під бородою вухами, взяв зі столу пошарпану книжку, глянув на заголовок, суворо запитав:

— Князь Серебряний Толстого. Це хто ж такий буде — князь Серебряний?

Вона відповіла не кліпнувши:

— Брат Анни Кареніної.

Хтось з перехожих зупинився біля столу, сказав серйозно:

— Дивно! У Толстого чомусь написано, що брата Анни Кареніної звали Стіва Облонський.

Вона не розгубилась:

— То рідного, а це двоюрідний!

Дядько в шапці-вушанці сказав:

— Коли так, то, мабуть, візьму двоюрідного.

Другий перехожий запитав:

— Скажіть, а Гончарова «Обрив»— це про що?

— «Обрив»? Про те, як обірвалась одна любов. Беріть, не пошкодуєте.

І тут-таки до бабусі, що рилася в книжках:

— Коли любите поплакати над книжкою,— беріть оцю, бабусю, — «Хатина дяді Тома». Про негрів. Я коли читала,— ревіла-а...

Ще і ще її розпитують про книжки та про письменників, вона меле, що їй слина на язик накотить, але ніхто не ображається і не сердиться на неї. Книги розкуповують.

Коли він, нарешті, повернувся до свого столу, вона показала йому стовпчик срібних монет, паперові карбованці і сказала, пишаючись своєю вдачею, радіючи і сяючи палкою блакитністю очей і міцною білизною зубів.

— Ви, Аркадію Семеновичу, ще б трохи затримались над своєю розмазнею, я б вам ваші фоліанти разом із столом продала б.

Переклад з російської.

УСЛУЖИЛИ...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А зараз я вам покажу заклади побутового обслуговування...

— Ось, будь ласка, все до ваших послуг!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Багатьом жителям Дніпропетровська доводилось носитися, як дурневі з ступою, з різними зіпсованими побутовими приладами. Щоб ті прилади відремонтувати, треба залізні нерви і чимало вільного часу мати.

Дніпропетровці поскаржились на це Перцеві. Голова Дніпропетровського міського комітету народного контролю т. Семикін повідомив, що вони провели перевірку всіх закладів побутового обслуговування населення.

За незадовільне обслуговування трудящих фабрикою «Металопобутремонт» її директора т. Кононова з роботи знято.

Вікторові Лагозі — 50!

Віктор Маркович Лагоза — наш давній активний автор. Колись він був воєнним чоловіком і пройшов шлях від курсанта аж до підполковника.

Очевидно, ще з тих часів у нього залишилося пильне око і влучний постріл. Перейшовши на сатиру, він так же влучно «стріляє» і видав уже чималенько сатиричних збірок.

Оце якраз Віктору Лагозі сповнилося п'ятдесят років.

З цієї нагоди ми вітаємо ювіляра і пропонуємо увазі читачів його нові байки.

Дружній шарж М. ЛИТВИНА.

ЕКОНОМІЯ

В коморі штати скоротили —
Відразу трьох Мишей звільнили:

— І сало мусим економить,
і горох —
Тримать накладно трьох.
Нехай чвалають у відставку.

І замість кагали
Взяли
Одним-одного Пацюка на ставку.

А що ж сьогодні?..
Вціліло в дурнів сало і горох?
Ох-ох!
Немає ні мішків, ні бодні:
Один упорався за трьох.

КРАБ-БОКОХІД

Промовив Кит: — Погана звичка у
Дельфіна —
Летить вперед, а діла — тільки піна.
І в Рака теж не все іде на лад —
Повзе частенько капосний назад.

Почув те Краб
І клешнею по тім'ї — шкряб!
— Ага! — косить сердега оком. —
Тепер життя у мене буде — мед:
Не буду лізти ні назад, ані вперед.

Та й ну кульгати боком.
І що ж? Ви тільки уявіть —
На першім кроці вліз прямісінько...
у сіть.

А бий тебе лиха година:
Не завжди добра штука — середина.

ТАДЕЙ-ПРИРОДОЛЮБ

В гаю, де гілля гнуте
Гасило полудневий жар,
Гукав Тадей: — Ану-те!..
По цьому дубу ще один удар!
Сокирою, сокирою під корінь
шквар!..

— Стривай!.. Протри-но очі —
Адже на дубі тім щоночі
Співа і тьохка соловей,
Орли сідають на вершину,
Щоб погляд кинуть на долину...

Аж рот відкрив Тадей:

— Орел і соловей?.. Візьму це на
замітку.
Чи ба, яке наклюнулось дільце!
Несіть сюди міцне сільце,
А з дуба... З дуба приготуйте клітку.
Хоча квартири й тіснуваті в наші дні,
Та за природу
Готовий я в огонь і воду —
Поставте клітку в мене на вікні.

Зітхне людина справжня кожна,
Бо жаль бере:
Тадея в клітку посадить не можна —
Природолюб у клітці зразу вмре.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МАЛЮНОК-БАЙКА

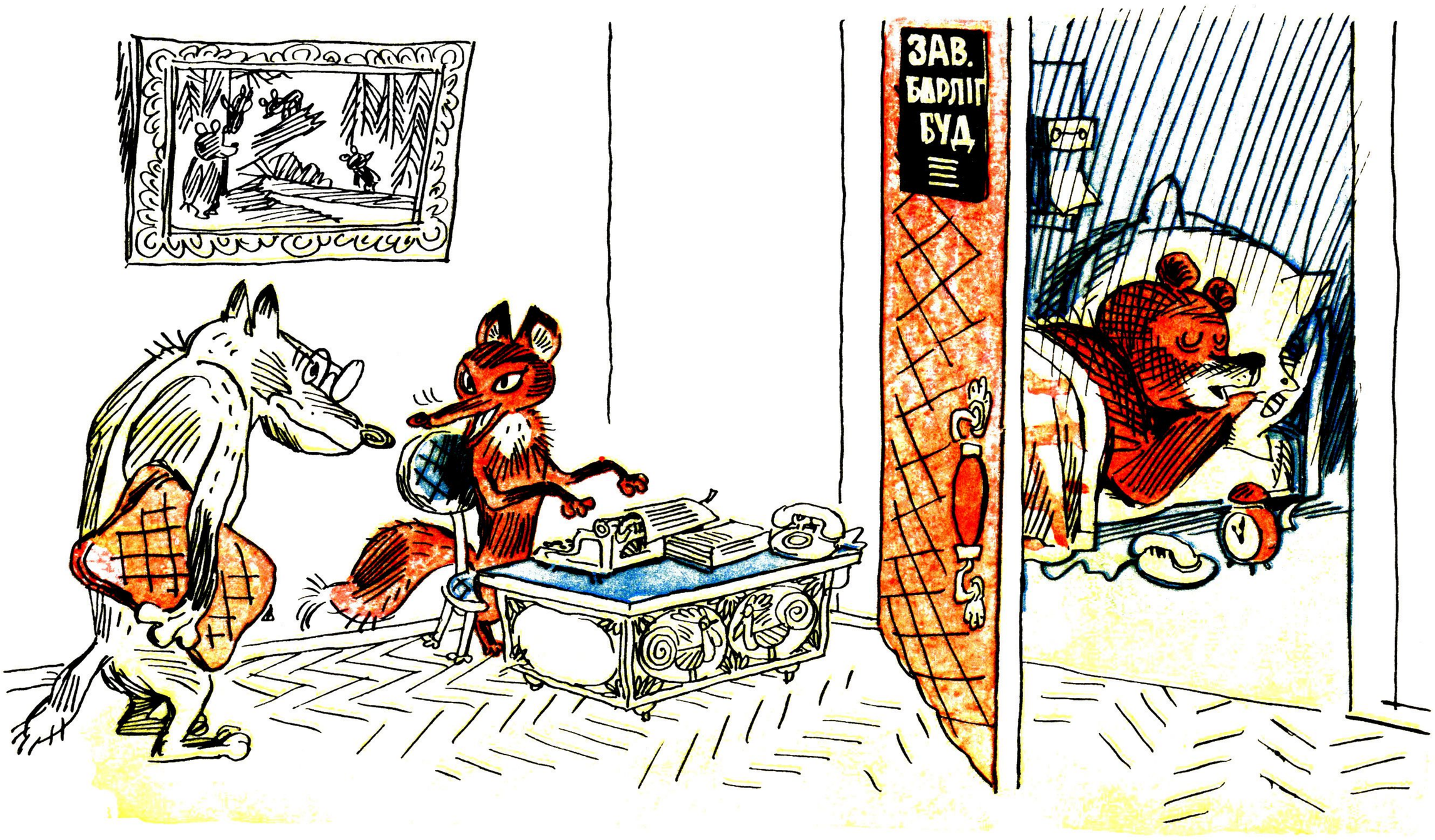

— Товариш Бурмило зараз дуже зайнятий і просив його не турбувати.

ПОМИРАТЬ НАМ ТАКИ РАНУВАТО

ОСЬ ЧОМУ. В номері другому журналу за цей рік було вміщено нашого фейлетона «Помирать нам ранувато». Йшлося в ньому про те, що вмерти значно легше й простіше, ніж поховатися. Похорон навіть у великих містах республіки перетворюється у складне та марудне «мірроприємство». Для того, щоб була «вирита заступом яма глубокая», треба добряче попобігати.

Фейлетон викликав чимало відгуків. Редакція одержала багато листів, що множили факти, наведені у фейлетоні. Але серед цих листів найбільшу увагу привернули до себе два, які запевняли редакцію, що з недоліками у поховальній справі буде покінчено.

Перший лист підписав начальник комбінату похоронних підприємств м. Києва т. Шевалгін, другий лист підписав заступник міністра комунального господарства УРСР т. Бугаєнко.

Обидва листи переконували редакцію і авторів фейлетону в тому, що вони можуть спокійно помирати хоч завтра — похоронять їх на високому рівні.

Та й не тільки їх!

Кожного, кому спаде фантазія померти після вжиття заходів у відповідь на виступ журналу.

Минуло десять місяців. Строк чималенький. Майже рік. На превеликий жаль, авторам фейлетону довелось за цей час кілька разів бути на похоронах — проводжати в останню путь своїх товаришів.

Іншими словами кажучи, ми були сумними свідками й учасниками кількох похорон.

Що можна про них сказати?

Про похорон взагалі нічого веселого не скажеш, але нам хотілося б розповісти про зміни на краще в самій організації цього сумного «мірроприємства».

Проте бажанням нашим не судилося здійснитися. Доводиться дослівно цитувати самих себе, наводячи цілі абзаци з першого фейлетону: «...Привезли труну, а вона із сирого дерева та ще й свіжопофарбована, мастить все, до чого не доторкнеться, а її ще ж на плечах виносити! Оркестр прийшов і, хоч гроші одержав сповна, нервує і підганяє, бо на нього чекає інший «жмурик», а автобуса досі немає...

Заплакані родичі висять на телефоні».

До речі, про оркестр і про автобус. Оркестрів як було на Київ три, так і залишилося, хвалити бога, жоден не розпався. Скористатися «офіційним», а не «лівим» оркестром вдається лише щасливчикам, якщо «щасливчиками» можна назвати родичів покійного.

Оркестранти являють собою досить мальовничий творчий колектив. Їхні різнобарвні і по-спортивному легкі туалети настроюють зовсім не на елегійний лад. Здається з їхніх труб поллється зараз не траурний марш. Туалети хлопців і весь їх вигляд запрошують послухати новий «шейк», «твіст» чи «медісон».

А колись же працівники (і оркестр!) поховальних контор мали відповідну уніформу. Тепер цю уніформу можна побачити хіба що у кінокомедії «Веселі хлопці».

Шофери автобусів-катафалків — хлопці із залізними нервами та абсолютною відсутністю такту. Вдова покійного у напівнепритомному стані, і їй тичуть під ніс ватку, змочену у нашатирі, а шофер стоїть поруч, крутить на пальці ключик і погейкує:

— Громадяни, громадяни, швидше! Так ми до вечора не впораємось. Думаєте, ви у мене одні?

Думаємо, що не одні. І це вже не думаємо, а твердо знаємо, що машин-катафалків як не вистачало, так і не вистачає.

Далі розповідь наша буде стенографічно сухою. З неї можна зробити висновок, що за час, який минув після опублікування фейлетону «Помирать нам ранувато», по суті серйозних змін у поховальному обслуговуванні населення не відбулося.

Ті ж самі черги в поховальних магазинах (для прикладу, в магазині на Володимирській вулиці, щоб оформити труну і вінки, треба простояти щонайменше три години), причому виявляється, що машини на час, зручний клієнтові, немає. Просиш машину на четверту годину дня, а її можуть прислати тільки на першу. Вінки ще не прибули, а труну оббити червоною матерією можна тільки завтра.

З оркестрами питання продовжує залишатися відкритим: три на місто. У поховальній конторі кажуть, що вивчають цю проблему. Нам здається, що для вивчення її часу було чимало. Мабуть, прийшла пора від вивчення проблеми перейти до її конкретного розв'язання.

У листі, підписаному товаришем Шевалгіним, зокрема був такий пункт: «Виконком міськради депутатів трудящих прийняв рішення про передачу з загсів у магазини похоронних речей і оформлення поховань, видачу довідок про смерть».

З одного боку це правильно, бо зменшує зайву інстанцію на шляху до поховання. Але час витрачається чималенький, бо в самих магазинах не встигають оформляти документи.

Квітів на центральному міському кладовищі як не було, так і немає. Поставили два кіоски, але вони завжди закриті.

Щодо якості домовин, які виготовляє виробничо-реставраційний комбінат (директор т. Лихачов), то якість їх така сама (читай перший фейлетон), але зараз помітні деякі зрушення в кращий бік. Вирішено домовини не фарбувати, а оббивати червоною матерією. Експеримент, здається, вдався і дає втішні наслідки.

Зараз «захоронєніє» здійснюється в основному тільки на міському кладовищі. Обслуговування там дуже погане. Домовитись про поливку квітів — проблема, про елементарні роботи (скажімо, фарбування огорожі) — теж.

На Байковому кладовищі залишився такий самий склад поливальниць, влітку дуже погано з водою, водопровід не працює, доводиться воду носити цеберками за кілька кілометрів.

Тепер про пам'ятники. Знову мусимо цитувати самих себе:

«А спробуйте замовити пам'ятник! Офіційно треба чекати черги два роки і більше, якщо, звичайно, не пощастить знайти якогось ключика до сердець майстрів-каменотесів. І якби ж то пам'ятник був чудом скульптурного мистецтва — так собі, сірий камінь. Правда, обтесаний».

Пам'ятниками офіційно займається виробничо-реставраційний комбінат. Зараз черга — 1500 чоловік, це на гранітні Річ у тім, що пам'ятники ці в напівфабрикатному вигляді завозяться з Головинського кар'єру (Житомирська область). Причому завозиться третина (приблизно 700 кв. метрів при потребі у 2 тисячі!).

Найпопулярніші пам'ятники — з цементу та з мармурових кришок. Популярність тут створена фактором ціни. Але виробництво їх зовсім припинено. І ось чому. Комбінат орендує колишнє приміщення Голосіївської бані. В цьому приміщенні майже рік ремонтується котельня. Ремонтується вона ремонтно-будівельним управлінням побутового обслуговування, де начальником т. Крамаренко. Весь час пересуваються строки, видаються накази, але й досі кінця ремонтові не видно. Будівельно-монтажне управління «Спецмонтажгаз» ніяк не спроможеться підключити газ до тієї котельні, хоча складності у цім ділі ніякої немає, навіть траншеї рити не треба.

Але перспективи досить рожеві. За планом наприкінці цього року (може, це буде навіть завтра) замість існуючого тісного, непристосованого приміщення, має побудуватися новий комбінат, куди увійдуть всі цехи і служби поховального обслуговування.

Головний інженер комбінату т. Курбанов каже:

— Ми зможемо не тільки забезпечити потреби міста, а навіть інших міст і сіл республіки. Бо зараз технологія виготовлення пам'ятника дуже трудомістка, день чи два треба чекати, поки він висохне. На новому комбінаті на це витрачатимуться хвилини.

Але, на жаль, кожна бочка меду має свою комплектну ложку дьогтю. Будівельники настроєні не так оптимістично. Як завжди, строки здачі в експлуатацію комбінату двічі пересувалися. Останній строк і, як запевняють будівельники (будує «Київміськбуд») остаточний, липень наступного року.

А поки що... А поки що помирать нам ранувато.

М. БІЛКУН.
Ю. ПРОКОПЕНКО.

АНГЕЛ

Вчора о другій годині дня мешканці міста Н. стали свідками незабутнього і небувалого видовища: над площею, широко і плавно помахуючи сніжнобілими крилами, кружляв ангел. Пролітаючи над собором, він дістав з кишені чесучових штанів носовичок і...

Тисячі вражених глядачів, які спостерігали цю картину, вирішили, що ангел хоче послати їм прощальний привіт, і дружно замахали руками. Але в ангела були інші наміри: він зняв і протер окуляри, висякався і в цей час випадково зачепився за купол собора і загубив білий імпортний туфель. Провівши туфель сумним поглядом, ангел не почав пікірувати, а сказав «чорт з ним» і зник за сріблясто-сірими хмарами.

Мешканці Н. підібрали туфель і занесли його в найближче відділення міліції. Через кілька годин вдалося встановити, що колишнім власником туфля виявився директор одного крупного інституту Григорій Олексійович Повірко.

...Все почалося з того, що Григорій Олексійович вперше з'явився на засідання вченої ради не як директор, а як здобувач вченого ступеня доктора наук. Члени ради—статечні мужі інституту, дивлячись на незвично схвильованого директора, підбадьорливо йому всміхалися і, стиснувши міцно долоні, енергійно трусили ними над довгим, оббитим зеленим сукном, столом. Цей жест, мабуть, мусив символізувати підтримку і заохочення.

Григорій Олексійович тремтливими від хвилювання руками розіклав на кафедрі дрібнописані аркуші паперу, глянув на членів вченої ради і, покашлявши в кулак, почав читати.

Йому ніяк не вдавалося робити правильні наголоси, і це його трохи нервувало. Решта все йшло чудово. Правда, деякий подив викликала рецензія першого опонента — вона була досить таки стриманою і коли б не звична фраза в кінці «...а її автор заслуговує...» можна було б подумати, що опонент лає дисертанта. Власне, чого можна чекати від опонента, який приїхав з іншого міста і особисто не знав Григорія Олексійовича! Скоро, проте, виступ першого опонента було втоплено в потоках дифірамбів.

Професор Зябликов підкреслив, що робота Григорія Олексійовича своєю новизною відкриває незнані досі горизонти в розвитку питання, сама постановка якого вже ціле явище.

Дебати були жвавими і затяглись надовго. Виступали навіть ті члени ради, які завжди куняли на засіданнях, підперши підборіддя кулаком.

Професор Поберезький порівнював Григорія Олексійовича з молодим Ейнштейном, а доцент Наврочений взявся провести паралель між відкриттями Ньютона і Григорія Олексійовича. Правда, спершу паралелі пірнули в туман мудрих фраз, а потім, ковзнувши по стомлених головах членів вченої ради, пішли в нескінченність, де й загрожують пересіктися.

Доктор Надоїлов виступив із спогадами про батька дисертанта, якого знав особисто.

Словом, всі без винятку члени вченої ради говорили про надзвичайну ерудицію Григорія Олексійовича, про грандіозну питомість його роботи, про його визначні організаторські здібності. Виступ останнього члена ради вкрився бурхливими оплесками. Атмосфера була невимушеною, щирість вихлюпувалась через вінця!

Відразу ж після таємного голосування було оголошено невелику перерву і, поки комісія підраховувала голоси, члени вченої ради по черзі трясли його тремтячу руку: «Блискуче, докторе, чудово!», «Новий крок у розвитку...», «Відкриття!», «Молодий докторе, дозвольте...», «Обома руками за...», «Цього й слід було чекати...»

Так, цього слід було чекати! Настрій у всіх бадьорий, а біля дверей директорського кабінету вже вишикувались нарядні кошики з квітами. Григорій Олексійович зворушено дивився то на членів ради, то на квіти, і його завжди холодні, суворі очі зараз тепліли і зволожувались. Він хотів виступити, подякувати, але... не зміг. Раптом він відчув як під піджаком у нього заворушилися лопатки і за хвилину величезні, з блакитним відблиском крила затріпотіли за спиною. Він перетворився на ангела, а ангели, як відомо, можуть говорити тільки очима. Директор обвів усіх неземним поглядом: «Ні, ні,— говорили його очі,— не треба більше слів! Ви зробили з мене ангела і тому мені краще...»

У цей час вікно тихо відчинилося, Григорій Олексійович вийшов на середину залу, застебнувся на всі гудзики, поправив окуляри і плавно вилетів, залишивши після себе тільки пару білосніжних пір'їнок на іржавому шпінгалеті.

Члени вченої ради, захищаючи долонями очі від сонця, дивилися вслід, не в силі вимовити ні словечка. Директор востаннє озирнувся, і погляд його сказав: «Ах, для чого я став доктором?»

Що могли йому відповісти мов громом прибиті співробітники?

На той час лічильна комісія ще не закінчила роботу і ніхто не гукнув йому вслід: «Заспокойтесь, Григорію Олексійовичу, поверніться! Ви не стали доктором! За вас при таємному голосуванні ніхто не вкинув жодної білої кулі. Не летіть!».

Але все було втрачено. Поки лічильна комісія даремно шукала бодай одну білу кулю, директор встиг зникнути за хмарами.

...Ви, часом, не знаєте, в якому напрямку він полетів?

Ніна АНДРОС.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Група шахраїв з службовими посадами й чималими окладами звила собі гніздо у системі Вінницького обласного об'єднання «Сільгосптехніки». Шахраї по спекулятивних цінах будівельні матеріали збували, а бариші собі в кишені клали.

Тривожні сигнали про це надійшли до редакції «Перця».

З управління охорони громадського порядку Вінницької області повідомили, що факти підтвердились. Шахраї викриті й засуджені до різних строків позбавлення волі. Серед них: колишній заступник голови обласного об'єднання «Сільгосптехніки», Жуков, старший товарознавець Вінницького районного об'єднання «Сільгосптехніки» Рудик, директор обласної торговельної бази «Сільгосптехніки» Аківісон, старший інженер групи торгівлі будівельними матеріалами об'єднання «Сільгосптехніки» Заїка та ін.

Ну що ж. Гуртом руки на крадіжках гріли, гуртом і на тверду лаву сіли.

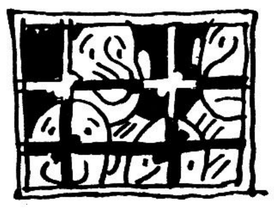

Передбачення на грані фантастики

Винятково далекоглядні люди працюють у трьох солідних організаціях — Головпостачі України, Укрметалозбуті та Укрсільгосптехніці. Вони передбачають абсолютно все. Їх уміння дивитися вперед набагато перевершує навіть можливості електроніки. Так, на початку цього року вони завчасно передбачили, що треба налагодити виробництво вкрай дефіцитних запасних частин до комбайнів СК-3 та СК-4. Вони передбачили, що ці деталі випускатиме Чернігівський ремонтний завод «Жовтневий молот». У зв'язку з цим вони піднатужились і передбачили поставку нашому заводові дванадцяти тонн каліброваної сталі. Не може не викликати захоплення завбачливість, з якою вони визначили поставщика сталі — Костянтинівський завод імені Фрунзе на Донеччині. Більше того, згадані три кити — Головпостач УРСР, Укрметалозбут і Укрсільгосптехніка не забули передбачити й адміністративних блискавок (разом із громами), які впадуть на нашу голову в разі зриву виконання так ретельно продуманого ними плану.

І однієї лише дрібнички не передбачили титани планування: того, що Костянтинівський завод не випускає потрібної нам сталі.

С. ЛАЄВСЬКИЙ,
заступник директора Чернігівського заводу «Жовтневий молот».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Серію уроків грубого ставлення до вчителів, а також практичне заняття на тему порушення фінансової дисципліни провів директор восьмирічної школи № 7 селища Буча Київської області т. Ліщенко І. Б.

Про це надійшли сигнали й до редакції «Перця».

З Міністерства освіти УРСР повідомили, що педагогічне «новаторство» Ліщенка І. Б. ні вчителями, ні ревізорами КРУ не схвалено, а навпаки. Київський облвно звільнив т. Ліщенка з посади директора школи.

Мал. А. СВИНЦОВА

Що кому на умі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Пригоди з аліментником.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Зав. фермою колгоспу «Прапор Жовтня» Віньковецького району Хмельницької області Назимок О. Т. майже щоденно пиячив, а тому, звісна річ, і не бачив, у якому стані перебуває худоба. Хто-небудь з працівників ферми до завідуючого у невідкладних справах звертається, а той тільки бекає та лається.

Колгоспники написали про це Перцеві. Начальник районного виробничого управління сільського господарства т. Якимчук повідомив редакцію, що факти підтвердились. Правління колгоспу звільнило Назимка О. Т. з посади зав. фермою.

Не даремно говориться: хто в пляшку заглядає, той поваги не має.

Дві сторони медалі

ГУМОРЕСКА

Петро Петрович Зажура, як завжди, сидить у компанії своїх підлеглих і, як завжди, умліваючи від коньяку й задоволення, слухає майже одні й ті ж медові слова.

Кожного разу розмову розпочинає довготелесий, чубатий експедитор Кузьма Сьомак.

— Всі знають, я не підлабузник, але скажу, що таких керівників, як ви, Петре Петровичу, не густо насіяно, — запально виголошує Кузьма Сьомак, не кліпаючи дивлячись Зажурі у перенісся. — Не густо. Таких не щодня й не на кожному кроці зустрінеш. З такими тільки працюй і радій. Воно ж так, розумний і крикне на тебе — простиш, розумний і скривдить...

«Молодець. Молодець Кузьма. Уміє цінувати, — ховаючи посмішку, думає Зажура. — Справді, пошукай таких, як я, дідька лисого знайдеш. Бо не качан капусти, а голову ношу на плечах. Це він гарно сказав, що таких не густо насіяно. От тільки про крик — це вже зайве. На вашого брата як не крикни...»

Наче вгадуючи думки Зажури, підхоплюється начальник відділу кадрів Корчага.

— Хто крикне?! Хто скривдить?! — кричить він до Сьомака. — Це Петро Петрович скривдить? Навіщо дурниці плескати. Не знаю, особисто мене чимало в житті кривдили. До суду діло доходило. Тільки то робили інші. Наш Петро Петрович такого не зробить. Бо мало того, що розумний, так він ще й справедливий.

«Тонко, тонко, собаки, підмічають мої достоїнства, — продовжує свою думку Зажура. — Що то грамотний народ пішов. Філософи! Звичайно, що розум усе вершить. Дурня, брат, на моє місце не посадиш. Дурень він і є дурень. За рік зашиється. А я вже другий десяток на одному стільці сиджу, усьому раду даю. І люди це бачать. Навіть ось цей тупий і паскудний Корчага бачить».

— Сказати тільки про ці дві риси, все-одно, що серед білого дня обікрасти Петра Петровича, — підхоплює плановик Ілля Борисович Березан. — Про розум сказано правильно, про справедливість теж. Але хіба це все? Ні, хлопці, далеко не все. Я додаю сюди чуйність. Кого з нас Петро Петрович не розуміє? Кого він залишив без мудрої батьківської поради?

Ілля Борисович на мить замовкає, обводить всіх пильним поглядом своїх чорних очей і знову:

— Ану, нехай хто насмілиться і скаже, що Петро Петрович сухар, що він черствий. За всіх, хлопці, відповім, ніхто не насмілиться і не скаже, бо тут же і язик йому відсохне.

«Чорти його батька знають,— відчуваючи теплоту в грудях, міркує Зажура,— як воно люди уміють в чуже нутро заглядати? Часом сам того в собі не бачиш, що інші в тобі бачать. І це добре. Ой, як добре!»

— А про скромність Петра Петровича забули? — гучно лунає в компанії. — Забули? А гріх. Це ж саме те, що робить Петра Петровича особливо близьким нам і дорогим. Інший ось так сів би з нами? Інший отак закусював би без виделки, без ножа, без тарілки, а голими руками? То-то, що ні. Іншого треба було б у ресторан вести. Та ще чи й допросився б. З простою людиною завжди легше.

«Теж правильно,— відмічає про себе, Зажура. — Простоти мені не позичати. А щодо ресторанів, то плював я на них. Не один чорт, де чарку випити. І без виделки обійдемось, не з князів походимо. А хлопці—молодці, ріжуть правду-матінку у вічі. І приємно, що не про кожного таке скажуть. Не про кожного».

— І сміливістю природа не обділила Петра Петровича, — хрипло вигукує ще хтось. — Люблю таких людей, котрі, що думають, те й кажуть, що намітили, те й роблять. А є ж такі, що від усього ховаються, усього бояться.

«Мені боятись нічого, — допиваючи коньяк, підбадьорює сам себе Зажура. — Нехай бояться ті, хто випадково висунувся, хто, як кажуть, сів не в свої сани. А з такими якостями, як у мене... Нехай он послухає, що говорять. Нехай спростує...»

На цьому найсвітліші думки Петра Петровича обриваються, бо компанія, аритмічно гупаючи ногами, розходиться по домівках. Бреде додому й Зажура. Тут його на самому порозі чекає маленька тонкогуба й гостроборода дружина Клавдія Марківна.

Голосом, що, будь вона естрадною співачкою, приніс би Клавдії Марківні світову славу, дружина відчитує Петра Петровича:

— Ну, що? Знову так не обійшлося? І хто тобі, дурню, чарку підсовує. Господи, нема нічого в світі гіршого, як ото телепню владу дають. Дивлюсь я на тебе й дивуюсь: невже й досі не розкусили, що ти такий бовдур? І як ти, безмозкий, раду там даєш?

Зажура, важко сопучи, скидає піджак, роззувається і босоніж прямує з коридора до кімнати.

— Куди?! Ану, марш на кухню! — перегороджує йому дорогу Клавдія Марківна. — Раніше висмердись трохи. Ех, ти! Знову десь на заяложеному табуреті чи на ящиках під магазином тріскали. Тебе ж навіть до ресторану жодного разу не запросили. Бачать, що дурень набитий.

— Бо я скромний, бо я простий,— намагається виправдатись Зажура, але Клавдія Марківна перебиває:

— Не простий, а дурний, як пень. І скромності в тобі нема й на макове зерно. Думаєш про себе хтозна-що. Егоїст нещасний. Сухар!

Петру Петровичу муляє в босі п'яти, страшенно хочеться сісти, і він робить крок до стільця.

— А ти стій, стій, коли з тобою жінка говорить! — командує Клавдія Марківна. — Скільки тебе вчити. Колода ти неотесана!

— Я не гірший від інших, — робить останню спробу заперечити Петро Петрович, — я...

— Ой, хоч переді мною не якай,— хапає мокру онучу Клавдія Марківна. — Не якай, бо як візьму та якну по писку, то й зацінить тобі! Забув уже смак онучі?

Зажура з острахом сахається від жінки, затуляє обличчя руками і раптом схлипує.

— То-то, — знижує голос Клавдія Марківна.— Іди вмивайся та лягай. Тільки не на ліжку. Переспиш і на розкладушці. Не великий пан. Тобі б у собачій будці спати, та, на жаль, немає.

Зажура відводить від обличчя руки, несміливо обходить дружину і мовчки вкладається на розкладушці.

«Кожна медаль має дві сторони»,— важко зітхаючи, думає Петро Петрович. — Хтось мудрий вигадав те прислів'я».

Іван СОЧИВЕЦЬ.

СТАТУРА І НАТУРА

ПРИДИБЕНЦІЯ

Скажемо відверто: Лідуся видалась жіночкою огрядною. Так, кілограмів на сто з гаком.

Михась успадкував у батьків худорлявий торс. А характером наділили батько-мати лагідним, плохим, мирним. Ото тільки що вельми похмурим був Михась. А Лідуся навпаки — весела. До того ж, як і будь-яка жінка, люблячи чоловіка, вила з нього мотузки, сукала дратву, робила мамалигу. Але... повторюю, люблячи-кохаючи. І те ярмо здавалося Михасю солодким, як усяке ярмо, надіте добровільно.

Та, попри різні статури й натури, подружжя жило на білому світі тихо і любо. Отож взяли молоді та гарні і поїхали відпочивати на Золоті Піски до Варни, в Болгарію.

Як воно і водиться у такому товаристві, жінка прибилася до жіноцтва, чоловік до чоловіцтва. Правда, у відповідальні хвилини життя вони таки сходилися — на обід, екскурсію, на мандри лісові тощо.

А коли не сходилися, кожне, перебуваючи у своїй, сказати б, кошарі, то Лідуся хвалилася, позіхаючи, жіноцтву:

— У нас з Михасем заведено з першого ж дня: що я сказала — закон. Жіночим авторитетом, словом, силою, владою своєю не поступалась ще жодного разу! І не поступлюсь!

— Щаслива, — зітхало жіноцтво довкола, заздрісно позираючи на гарнюсіньку Лідусю. Справді, хіба таке любе, таке миле, таке гарне створіння можна коли не послухати?! Це треба бути безсердечною каменюкою, аби не виконати Лідусиного веління.

В іншому гурті чоловіцтво слухало Михася:

— Я з першого ж дня нашої сімейної каторги так себе поставив: вислухай жінку, підтакни їй, а сам зроби все навпаки...

— А як це у вас виходить? — подав голос чоловік-початківець, що ось уже другий тиждень носить свою дружину на руках у буквальному розумінні слова. Отак згребе ручищами своїми довгими, мускулистими і несе в море. І з моря теж. Вона робить вигляд, що пручається, що не подобається ота чоловікова виробнича гімнастика, а він робить вигляд щасливого молодожона. Довго, правда, після того відхекуючись.

— Як виходить? — хмурить брови чоловік, що все життя беззаперечно виконує Лідусині веління. — Головне: а) ніколи не перечити; б) робити своє. Вислухати вказівку й промовчати або сказати: «Другой бы спорил». Ось, скажімо, сьогоднішній обід...

При слові «обід» чоловіцтво повернуло голови до корчми «Морський дракон», де смажилися та-які сма-ачні мо-рени! За вуха не відтягнеш. А ще коли до морен... Та що там казати...

Похмурий скомандував своїм зацікавленим слухачам:

— Сховайтесь за старими сітями і спостерігайте.

Лідуся вийшла з води, мов Афродита. Трохи, правда, видалася важчою за Афродиту, кремезняцька, тілиста, дужа, сказано — на усі сто з гаком.

— Обідати будемо в санаторії чи тут? — позіхаючи, запитав Михась.

— Ту-ут? — глузливо розтягнула слово Лідуся.— В отому недолугому «Драконі»? Тільки санаторій, ресторан!

І тут же побігла до води, шубовснула своєю, досить таки переконливою, статурою в Чорне море. Навіть не вислухала звичайного «Другой бы спорил».

Між тим Михась, якого тут прозвали Тихасем, замовив морени. Столик стояв таки на піску: з одного боку його хлюпалось море, а з другого смачно сичали на великій сковороді морени. А над столиком перекинулося первозданне і голубе-преголубе небо.

Корчмар поставив на стіл тарілку рум'яних, запашних, чималих морен, приніс дві повні чарки сливовиці, пляшку пива з льодом. Не забарилася і статуриста Лідуся, повела кокетливо широкими, мов у косаря, налитими плечима:

— Мабуть, і я хвостика схаваю...

— А чого ж, хавай, — похмуро на те Михась.

— Знаєш, Михасю, я й сливовиці стьобну.

Сливовиця нагнала апетиту.

— Михасю, мабуть, я всю рибку...

— Хавай, — погодився Тихась і похмуро кивнув. І Лідуся, умоловши рибину, досить таки велику, знову шубовснула в море. А чоловік кивнув корчмареві — ще сливовиці, ще морен і пива.

Лідуся знову вийшла з води і ступила важкенькою ходою до звабливого столика.

— Я, мабуть, ще одну морену...

І гепнулася на стілець.

Михась мовчки кивнув на налиту чарку, цокнулися. Після другої Лідуся ще енергійніше взялася за рибу.

— Михасю, — уже улесливо сокотала статуриста жіночка. — А... а можна ще одну рибку?

Михась відповів не враз. Він кресонув поглядом по враженому чоловіцтву, що притаїлося за рваними сітками і спостерігало за успішним виконанням Лідусиних вказівок...

— Можна, — відповів небагатослівний Михась. І додав. — Тільки одну, не більше. Ми ж їдемо обідати в санаторій...

— Ку-куди? — проспівала Лідуся. — Ти що, звар'ював? Та кращого обіду я ніколи в житті... Замовляй ще по три рибини. Ти ж знаєш, що я сказала — закон!

Чоловіцтво за рваною сіткою ахнуло.

От тобі й худенький, мовчазний, незавидний Тихась.

Виходить, діло не в статурі, а в натурі!

Василь БОЛЬШАК.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Перевізник-човняр звертається до пасажирів.

— Чи не змогли б ви розрахуватися зі мною зараз?

— Будь ласка. Але ви що, не довіряєте нам?

— Ні, ось тільки човен дірявий...

У ПСИХІАТРА

— Пане лікарю, прийшов до вас за порятунком. Тільки ви можете допомогти мені!

— На що скаржитесь?

— Постійно розмовляю сам з собою.

— Ну, це ще не так страшно.

— Ой, аби ви знали, яка я нудна людина!

ВДЯЧНІСТЬ

В готелі гість звертається до покоївки:

— Чи не знайшли ви в моїй кімнаті п'ятсот злотих?

— Так, прошу пана. Спасибі.

КВАЛІФІКАЦІЯ

До директора цирку звертається знайомий:

— Ну не розумію, як отой миршавенький, худий добродій може бути приборкувачем левів?

— Вони не мають на нього апетиту.

НЕПОРОЗУМІННЯ

Збираючись одружуватись з удовою, один добродій запитує, чи нема в неї дітей від попереднього чоловіка, і дістає негативну відповідь. Після шлюбу приїздять вони обоє в село, до родичів удовиних. Навстріч їм з радісним гомоном вибігають троє дітей.

— А ти ж казала, що не маєш дітей! — вигукнув чоловік.

— Так то ж діти не від другого чоловіка, а від першого...

ПРОХАННЯ

До начальника в'язниці звертається в'язень:

— Маю прохання до вас.

— Слухаю.

— Чи не зміг би я дістати листівку з видом нашої в'язниці?

— Ні, нема в нас таких. А навіщо вам?

— Хотів би послати привітання одним своїм знайомим.

ДИВИНА

Професор, коли йому зауважили, що він надягнув одну шкарпетку зелену, а другу коричневу, вигукнув:

— От дивина! І ще таку ж ідіотську пару маю вдома, у шухляді лежить.

ВІДДАЛЬ

Водій затримується на хвильку і питає подорожнього:

— Чи не скажете, скільки ще їхати до Ржешова?

— Якщо в тому напрямку, куди ви їдете, то кілометрів, певно, сорок. А якщо в протилежному — то вісім...

ПЕРЕШКОДА

— Віриш, я так майстерно можу підробити п'ятисотзлотову банкноту, що абсолютно ніякий експерт не зможе відрізнити її од справжньої.

— То чого ж не підробиш?

— Бракує оригіналу.

ГАРАНТІЯ

Лікар на запитання пацієнта, чи має той шанси вижити:

— Стопроцентні! Згідно моєї статистики дев'ять з десяти моїх пацієнтів помирають. А ви десятий на черзі...

НАУКА

Хлопець уперше поцілував дівчину та й каже:

— Гарно вмієш цілуватися!

— А знаєш, що ти перший мужчина, з котрим я цілуюсь?

— Неправда! Так і ніхто тебе не вчив цьому?

— Ні, вивчала заочно.

ПОЗИЧКА

Розмова двох приятелів:

— От ти позичив Андрієві двадцять тисяч злотих, а він узяв та й чкурнув з твоєю дружиною до іншого міста.

— Знаю.

— Як так?

— Власне, я для того й позичив йому ті гроші.

ЛИСТ

Молодий чоловік пише листа до коханої:

«Люба моя, для тебе я готовий перепливти океан. Стрибнув би, не вагаючись, у прірву. Дійшов би до тебе, незважаючи ні на які труднощі і біди.

П.С. Прийду в неділю, якщо не буде дощу.»

З польської переклав
А. ЗАБЛОЦЬКИЙ.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДАСИ ЧОРТУ ВОЛЮ...

Не для пса ковбаса — не для кота сало, — каже прислів'я. Але, як повідомила газета «Джорно», інколи у світі була і навпаки. Ракелі Муссоліні—дружині фашистського диктатора—касаційна палата Італії призначила пенсію в сумі 350 тисяч лір на місяць.

— А що б було, якби італійські партизани не розстріляли самого Муссоліні в квітні 1945 року? — поцікавилася громадськість цієї країни.

— Він би одержував 700 тисяч лір на місяць...— почули вони відповідь,— згідно закону 1911 року...

Це стільки, скільки звичайний пенсіонер-італієць одержує за три роки. А дружині колишнього фашистського дуче призначено половину пенсії.

Та коту мало сала! Ракела Муссоліні, яка тримає тепер модний ресторан, вимагає ще й компенсацію за той час, коли вона не одержувала пенсію за чоловіка, в розмірі 30 мільйонів лір. Оце і справді: даси чорту волю — живцем ковтне!

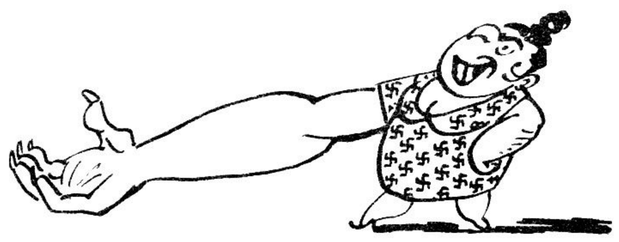

МАГІЧНА ЗБРОЯ

У пошуках засобів перемоги над В'єтконгом, Пентагон терміново розробив новий план, з допомогою якого вашінгтонські генерали мають намір змінити хід війни на користь США. Згідно цього плану разом з інструкторами до Сайгону прибула «нова» зброя — магічне мило!!! Яке американська армія буде роздавати в'єтнамцям. В процесі використання цієї «славетної» психологічної зброї, на поверхні змилку будуть з'являтися різні пропагандистські заклики. Ідеологічні «мудреці» з Вашінгтона мріють, що змиливши один такий шматок, в якому є дев'ять шарів агітзакликів і гасел, солдати Національного фронту визволення В'єтнаму одразу піднімуть руки вгору. Та багато хто вважає, що коли в'єтнамські воїни помиють цим милом руки і прочитають написані на ньому заклики, то одразу складуть пентагонівським генералам здоровенні дулі.

ІНСТИНКТ НАСИЛЬСТВА

Колишній спеціальний радник президента Джона Кеннеді і близький друг Роберта Кеннеді, професор Артур Шлезінгер назвав американську націю «найстрашнішою на цій планеті».

«Ми — страшний народ — сказав Шлезінгер, — бо страхіття, які ми чинимо, так мало турбують офіціальне самопочуття справедливості, наше непереможне переконання про нашу моральну безпомилковість...»

«Це, — додав він, — майже первинне прокляття, що лежить на нашій нації. Ми насильницький народ з насильницькою історією, інстинкт насильства проник у кровообіг нашого національного життя».

Ну що тут додати?! Професор знає, що говорить — щодо насильства, то США можуть багато кому носа втерти. Але причому тут весь народ оптом?! Не варто на дзеркало пальцем тикати, коли морда скособочена, хижацька морда американського імперіалізму, від якого і самому американському народу — непереливки.

ЯК У БОГА ЗА ПАЗУХОЮ

Чікагська автомобільна фірма «Леман-Петерсон» нещодавно випустила єдиний броньований «Лінкольн». Він буде тепер обслуговувати теперішнього і майбутніх президентів США. Ця машинерія важить шість тонн і коштує біля півмільйона доларів. Лімузин президентів нагадує скоріше панцерник, ніж легкову автомашину. На ньому броньованих плит — дві тонни. Скло таке, як в реактивних винищувачах. Їздить він на двоповерхових колесах. Вийдуть з ладу одні — поїде на інших. Усередині телевізори, радіотелефони, мікрофони... Тепер американські президенти будуть у цьому бронеавтомобілі, як у бога за пазухою.

От тільки невідомо, чи витримає цей броньований «Лінкольн», коли якийсь маньяк тарарахне по ньому з гармати. Адже в Сполучених Штатах гармату зараз купити так само легко, як купували собі попередні найманці-вбивці револьвери і рушниці.

ГУМАНІЗМ В АНГЛІЙСЬКИХ ШКОЛАХ

Скільки існують англійські школи, стільки існують там і тілесні покарання. Вони збереглися до цього часу навіть в найаристократичніших учбових закладах. У цьому відношенні там повна демократія — майбутніх лордів і міністрів лупцюють різками такої ж якості, як і майбутніх клерків. За гуманне поводження з учнями виступає тепер в газетах сер Вальтер Кроссет. Він не вимагає «великих реформ», він пропагує лише більше любові до дітей. Щоб після кожного тілесного покарання їм давали заспокійливі таблетки.

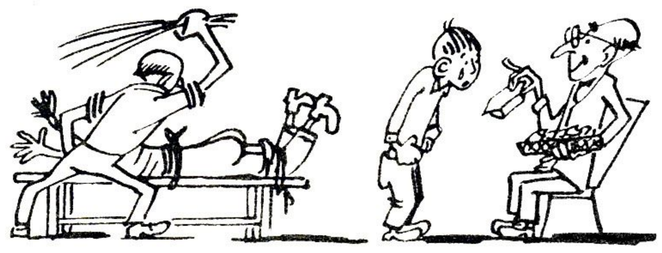

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

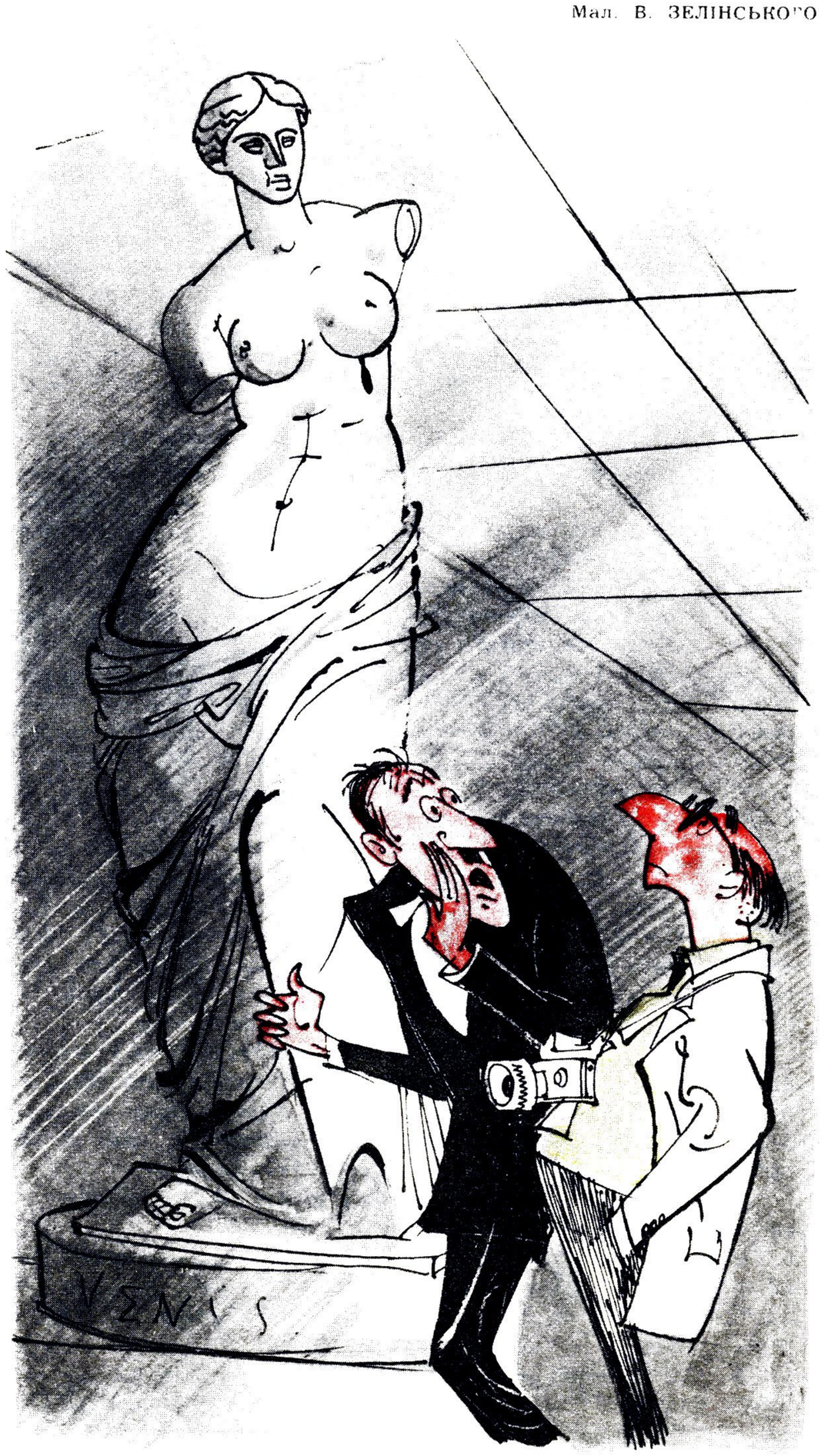

— А чого це Венера без рук?
— Мабуть, голосувала за демократичні свободи.

ПОДОРОЖ ДО БРУДЛЯНДІЇ

Казка діда Явтуха

(Продовження)

— Куди ти мене несеш? Я хочу додому, я хочу до школи, я хочу до мами! Я буду завжди вмиватися! Я ніколи, ніколи не буду замазурою!

Але рушник не слухав його, а ніс все далі і все вище. Над високою хмарою в небі завжди пливе ще найвища, і саме в цю найвищу хмару влетіли рушник і Вова. Хмара була не білою, а синьою. Навіть чорно-синьою. Це була дощова хмара. Хмара не встигла донести свою воду, куди слід, і на землю дощ не падав.

Але вийшло так, що сам Вова упав прямо в дощ. Дощ дрімав собі в хмарі, а Вова потурбував його. Дощ розсердився і пішов на Вову. Він полився йому за комір, струмочком побіг у рукави, в одну мить промочив увесь одяг, захлюпав у черевиках, словом, Вова став мокрим з голови до ніг. Але це ще було півбіди. Дощ намочив рушник, і рушник вже не махав своїми кінцями, як великий птах крилами.

«Зараз я впаду!» — встиг лише подумати Вова, як відчув, що й справді падає. Рушник помчав собі далі, а Вова відліпився від рушника і полетів не далі, а вниз. Він пролетів крізь найвищу хмару, потім у ту хмару, що пливла трохи нижче найвищої, пролетів крізь неї швидко, швидко, як грудочка цукру крізь склянку кави, і нарешті влетів у зовсім низьку хмару.

Ця хмара була не тільки низькою, вона була ще й тонкою, і Вова пролетів крізь неї зовсім швидко. І тут йому стало по-справжньому страшно: він пригадав, що у нього немає парашута.

А земля все наближалася і наближалася. Вже дороги не здавалися вузенькими поворозочками, вже автомобілі й автобуси не здавалися пацьорочками на тих поворозочках, а коні й корови на луках більше не були схожими на комашок.

— Ма-мо! — закричав Вова і... впав.

Він впав у невеличке брудне озеречко, зарослe з усіх боків очеретом і вкрите ряскою так, що й води не було видно. Жило в цьому озеречку-болотці дуже багато жаб. Коли б усі першокласники, які пішли цієї осені до школи, склали докупи всі свої лічильні палички і спробували полічити, скільки жило в цьому озеречку жаб, то однаково паличок не вистачило б. Жаб тут жило значно більше, ніж є лічильних паличок у всіх-всіх першокласників.

Коли Вова влетів у самісіньку середину озеречка, смердюча зелена вода стала стовпом до самісінького неба, а багато, дуже багато жаб з переляку знепритомніло, і до них довелося викликати швидку жаб'ячу допомогу. Вова не розбився і не захлинувся болотяною водою, але занурювався все глибше і глибше. Навколо нього була вже навіть не вода, а тванюка, густа болотяна каша.

І тут Вова став на рівні ноги. Спробував було розплющити очі, але вони так залипли болотяною тванюкою, що розплющити їх відразу не вдалося. Проте Вова непогано вмів розмазюкувати грязюку по обличчі, і цей досвід зараз йому згодився. Розплющити очі вдалося.

«Де це я? Схоже на якийсь льох? Але звідкіля тут світло?»

Трохи оговтавшись, Вова зрозумів, що світяться тонконогі, дуже огидні на вигляд гриби-поганки. Їхнього світла було досить, щоб Вова зміг краще розгледіти, куди він потрапив.

А потрапив він не то у глибокий старий льох, не то в якусь печеру. А що коли тут водяться вовки, а що коли тут водяться ведмеді? Ні вовки, ні ведмеді в такій вогкій дірі жити б, звичайно, не погодилися, але Вові однаково було страшно. Зрештою, тут могли водитися гадюки, і, згадавши про гадюк, Вова заплакав уголос. Але скільки не плач, сльозами горю не зарадиш.

(Далі буде).

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

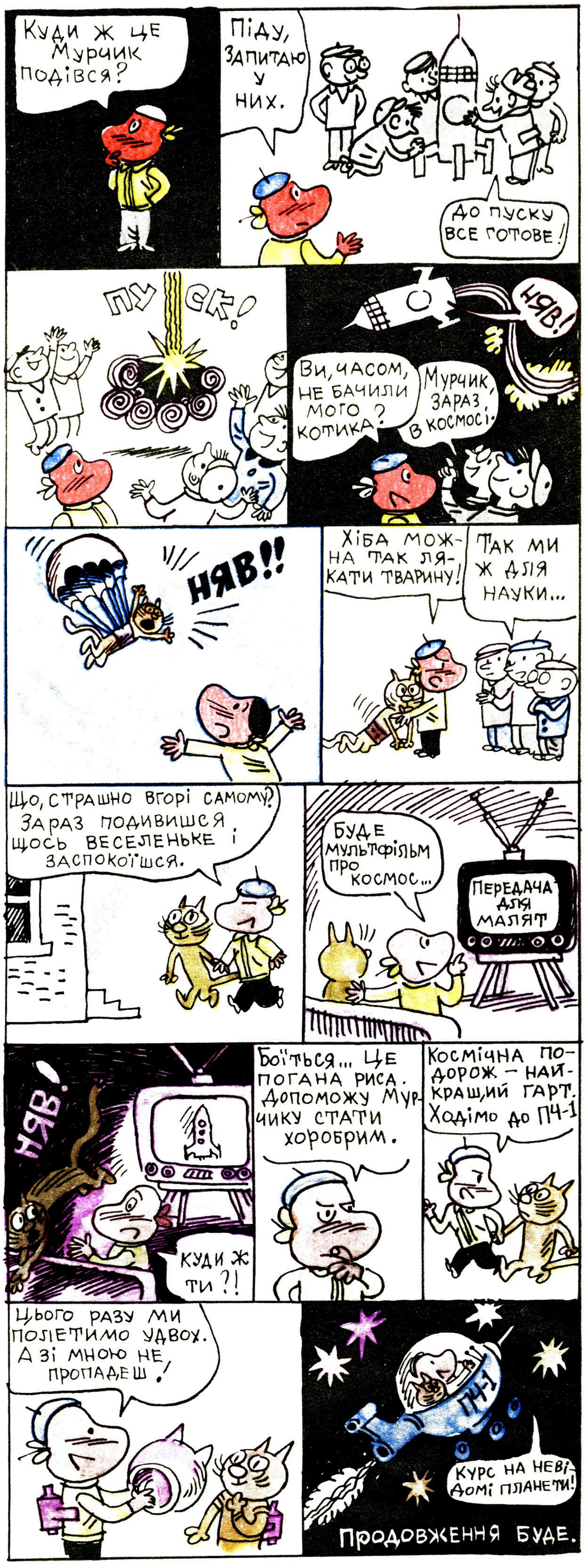

Народні усмішки

НА УРОЦІ ХІМІЇ

Учитель показав учням золотого персня і питає:

— Чи він розчиниться в кислоті?

— Не розчиниться! — хором відповіли учні.

— Правильно, але чому? — запитав вчитель.

— А тому, — відповів Івась, — що якби він мав розчинитися, ви б його не кидали.

Повідомив В. ШЕМЕЛЯК
з м. Борислава
Львівської області.

І ГОРПИНІ ВСИП!

Прийшов чоловік додому і тільки відчинив двері, а жінка йому назустріч з коцюбою:

— Ти, сякий-такий, вештався учора по селу п'яний, а казав, що на зборах був, — Горпина ж своїми очима бачила. Так ось тобі, ось тобі за брехню!..

Почухався чоловік, а потім і каже:

— Так ти ж піди і Горпині всип за брехню, бо я не вештався, а під тином лежав...

Повідомив Г. КУЧЕРЕНКО
з м. Борисполя.

У ЛІКАРЯ

— Лікарю, в мене дрижать руки.

— Напевно, багато п'єте горілки,— відповідає лікар.

— Та де там, поки донесу чарку до уст, то половина розіллється.

ДИРЕКТОР ПЕРЕВІРЯЄ

— Ну, як, ви вже відправили запасні частини?

— Звичайно, товаришу директор!

— І багато?

— Так точно, не журіться, товаришу директор!

— Ну... дуже багато не було потреби посилати.

— Та ми, товаришу директоре, дуже багато і не посилали!

— А взагалі, то, я думаю, що їх, може, й не треба було посилати.

— Та ж ми їх, товаришу директоре, взагалі й не посилали.

Повідомив О. М. РОП'ЯНИК
з м. Івано-Франківська.

МАШИНЕРІЯ БРЕШЕ

Якось бабуся із далекого села привезла на базар продавати молоко. Аж тут підходять солдати і просять по склянці молока.

— Пийте, пийте, синочки, я ще наллю! — каже, усміхаючись, бабуся.

Солдати розплатилися і вже хотіли йти, аж тут один питає:

— А скільки ви, бабусю, влили води в молоко?

— Води? Та що ви кажете!.. Ні, ні! Я води не доливала!

— А ми це зараз перевіримо, — каже солдат і витягує із кишені компас. Червона стрілка показувала на літеру «З» (тобто захід).

— Ось, бабусю, дивіться, ця штукенція показує 3 літри води.

Бабуся подивилась на стрілку і каже:

— Бреше! Бігме бреше ця ваша машинерія. Я влила тільки дві літри!

Повідомив С. ГЕРИК.

с. Ясенів-Пільний
Городенківського району
Івано-Франківської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Яка ваша думка про художника?
— Він чудовий сім'янин...

Микола ПОЛОТАЙ

ЕПІТАФІЇ

ХАНЖА

Отут — ханжа лежить.
Вночі раз, у негоду
До нього обізвалася Сова:
— Ну, як на цвинтарі?
Лежиться добре вам?
— Прекрасно! — відповів. —
Я так люблю природу!

ПІДЛЯК

Чи пекло, а чи рай,
такому — все одно,
Всіх підло шельмувать
наловчився давно:
Чи янгол ти, чи чорт —
знеславить сяк і так.
Підляк —
завжди підляк.

БОЯГУЗ

Мир, як то мовиться, твоєму праху!
З живими живучи,
ти так наївся страху,
Що лиш серед безмовних мертвих,
мрець,
Себе знайшов ти, накінець.

АЛКОГОЛІК

Йому нетлінний вік
фортуною вготований —
Покійничок
надійно проспиртований.

Переклав з російської
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Страшна помста.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

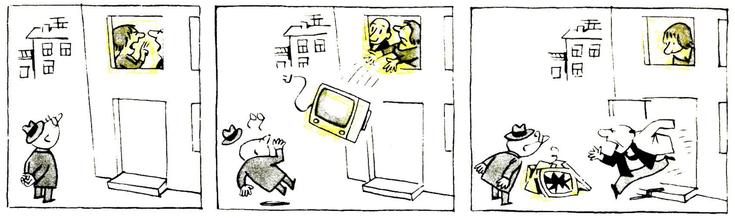

— А у вас нема зайвого квиточка на хокей?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А тепер скажи мені — хто вона?!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

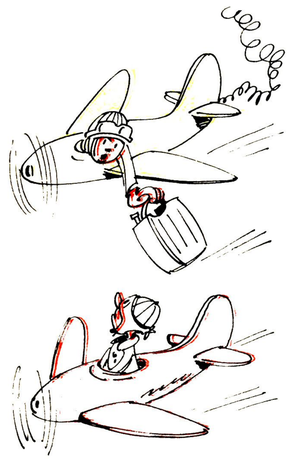

— Позичте бензинчику...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Скажіть, будь ласка, чим краще чистити зуби: порошком чи пастою?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Скажеш, що це не твій почерк?

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

Шановний Перче!

Відгадай загадку. Що таке: один просить, другий обіцяє, третій пише, четвертий хрипить, п'ятий мовчить, а шостий слухає і вухами рухає? Не відгадаєш нізащо. А це дуже просто. Жителі м. Буриня просять: «Відремонтуйте радіо, бо не говорить». Працівники райвузла зв'язку обіцяють відремонтувати, журналісти місцевої газети пишуть колючі замітки на адресу обіцяльників, телефон, по якому зв'язківці обіцяють виправитись, хрипить і пищить, радіо мовчить, а начальник райвузла зв'язку т. Сич слухає і вухами рухає.

Допоможи, Перче, т. Сичеві порухати хоч би одним пальцем. Може, тоді телефони перестануть хрипіти і радіо почне говорити.

Г. ФАСТІВЕЦЬ.

м. Буринь
Сумської області.

Побачив би ти, які діла розгорнуло наше будівельне управління № 33 в селі Устимівці.

От, будь ласка, клуб на 400 місць. Хто його будує? БУ-33!

А от птахоферма на 3 000 курей. Чиїми силами її зводять? Силами того ж таки БУ-33!

А свинобудівельний пункт? Його хто споруджує? Знову ж таки БУ-33!

Куди не глянеш — скрізь БУ. Кого не спитаєш — скрізь відповідають: буде зроблено... От тільки коли буде — цього ніхто сказати не може. Навіть начальник нашого БУ-33 т. Письмак. Бо він все хапається, а до кінця нічого довести не може: то матеріалів не вистачає, то чогось іншого.

А втім, нашого начальника будівельного управління це не дуже й турбує. Йому — аби розмах був...

Хоч не в лад, та широко ступає!

РОБІТНИКИ БУ-33 (7 підписів).

с. Устимівка
Семенівського району
Полтавської області.

Яких ти чудес тільки не чував. А от, щоб за допомогою солі й цементу пляшки з вином відкорковували, мабуть, дізнаєшся вперше. А такі дива трапляються. І де б ти думав? На товарній залізничній станції м. Сімферополя.

Відкорковуються тут вина переважно під час маневрів товарних поїздів. Для цього береться два вагони: один навантажений цементом, а другий — сіллю. Потім вагони розганяються і з усієї сили вдаряються у вагони, навантажені вином. Ефект надзвичайний. За один удар у першому вагоні розлітається 715 пляшок, у другому — 297. Окрім цього через 20—30 хвилин на станції п'яніють не тільки залізничники, а й привокзальні гуси та індики. Тверезим і невблаганним залишається лише один чоловік — начальник станції т. Данилов. Від видачі комерційного акта відмовляється і розбитих пляшок не визнає. Дивний чоловік, хоча й тверезий!

В. КОЛЕСНИКОВ,
провідник винзаводу радгоспу «Ново-Джанкойський»

Кримська область.

Ти не станеш заперечувати, що ходити в гості — гарна традиція. Але як ти дивишся на те, коли люди приходять у гості до... себе. У нас, у молоді шахти «Кочегарка», чудовий Будинок культури. Мабуть, тому і користується він такою популярністю серед організаторів нарад і засідань. Щодня тут то семінар піонервожатих, то нарада фабрики індпошиву, то актив працівників торгівлі. Наш народний театр півроку не може виступити з виставою, яку він готував багато місяців. Адже на рік нас пускають у наш Будинок культури не більше кількох разів.

Повір, Перче, ми не проти гостей. Але ми за те, щоб не забували залишати місце і господарям.

Група робітників шахти «Кочегарка».

м. Горлівка.

Ніхто, мабуть, не жде з таким нетерпінням діда Мороза, як ми, школярі міста Городища. Бо нікого він так щедро не обдаровує, як нас.

Для нас дід Мороз робить те, чого ніяк не спроможеться зробити голова колгоспу «Заповіт Леніна» Василь Андрійович Кучер. Той рік у рік тільки обіцяє прокласти місток через річку Вільшанку, щоб хоч трохи скоротити нашу п'ятикілометрову подорож до школи, а дід Мороз, працюючи з холодочком, за одну ніч робить Вільшанку пішоходною. Жаль лишень, що весна щоркну зводить нанівець всі його старання.

Може б, ти, дядечку Перче, підкинув дідові такий будівельний матеріал, щоб він нам спорудив місток на всі пори року? Бо, одверто кажучи, на голову колгоспу у нас уже мало надії.

ШКОЛЯРІ.

м. Городище
Черкаської області.

Чи не порадиш, як найкраще зв'язатися з начальником Тульчинської райконтори зв'язку т. Рижковим? «Найкраще по телефону через колгоспну автоматичну телефонну станцію», — скажеш ти.

Так і ми думали, коли за ту станцію вносили в банк 15 тисяч карбованців. Але станція, як і т. Рижков, ось уже 2 роки мовчить.

Зверталися ми до т. Рижкова письмово, звертався усно, їздили персонально, їздили колективно, і на все це т. Рижков всього один раз відгукнувся. Приїхав у село, зняв три вуличні гучномовці, один телефон і поїхав. Тепер за них, як і за АТС, він знімає гроші.

Отож, пишемо тобі, Перче, і просимо: зв'яжись ще ти з т. Рижковим, може, ще раз чоловік відгукнеться. Але нехай спробує це зробити через нашу АТС.

ОСИКА, бригадир колгоспу.
ЧЕРКЕВИЧ, статистик.
АНТЕПА, плановик.

с. Суворівка
Вінницької області.

Перцеві відповідають

▲ Колгоспники села Топильні (Черкащина) написали Перцеві про факти порушення Статуту сільгоспартілі у їхньому колгоспі «Заповіт Леніна».

Секретар Шполянського РК КП України т. Наконешний повідомив редакцію, що вказані в листі факти справді мали місце.

За порушення Статуту сільгоспартілі на голову правління колгоспу Геновського Д. М. та секретаря парторганізації Хонька В. П. рішенням зборів парторганізації колгоспу накладено партійні стягнення.

З села Райполе (Кіровоградська область) до редакції «Перця» надійшов лист про те, що комірник місцевого радгоспу Ковальов Н. І. пиячить, недбало ставиться до роботи.

На прохання редакції прокуратура Петрівського району перевірила цей сигнал і повідомила, що Ковальова з роботи знято.

▲ У листі до редакції повідомлялося про недоліки в роботі Кременчуцької автостанції.

Начальник Полтавського виробничого управління автомобільного транспорту т. Ступак повідомив, що при перевірці факти повністю підтвердились.

За порушення правил перевезення пасажирів диспетчеру Захаровій В. Г. оголошено догану, а касиру Ольберг В. І. — сувору догану.

▲ Працівники Охтирського лісгоспзагу повідомили Перцеві про численні факти зловживань деяких службових осіб лісгоспзагу.

Заступник міністра лісового господарства УРСР т. Косенко повідомив редакцію, що ці факти підтвердились.

Матеріали перевірки передано прокуратурі для притягнення винних до відповідальності.

▲ Мешканці вулиці Шевченка м. Делятина (Івано-Франківська область) поскаржились редакції на те, що роботи по електрифікації їхньої вулиці припинились і невідомо коли відновляться.

Як повідомив заступник голови виконкому Надвірнянської райради т. Єременко, нині електрифікацію вулиці Шевченка повністю закінчено.

▲ Голова Ямпільського ССТ Гоцеридзе не давав роботи працівниці цього ССТ Наньєвій О. І. з села Біла, яка повернулася на роботу після декретної відпустки.

Про це до Перця надійшов лист.

Заступник голови правління Вінницької облспоживспілки т. Трач повідомив, що т. Наньєву трудовлаштовано, а Гоцеридзе за порушення трудового законодавства в справі пільг, які надаються жінкам у зв'язку з декретною відпусткою, зауважено.

▲ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що на господарчому дворі київського ресторану «Полтава» тривалий час просто неба лежать нові меблі, завезені для обладнання павільйонів.

Керуючий Київським трестом ресторанів т. Гудима повідомив, що все обладнання встановлено у двох павільйонах.

перець

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 22 (800)
(на украинском языке).

Підписано до друку
11. XI. 1968 р.

Ціна 24 коп. на місяць.

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Для телеграм: Київ, Перець.
Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Папір 70×108¹/₁₆=1 пап. арк.
2 друк. арк.

БФ 11329. Зам. 05916.
Тираж 1.349.000.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна». Київ,
Брест-Литовський проспект, 94.

ВСЯК ПО-СВОЄМУ

Собака про кота

— За що тільки йому дають їсти? Він же за цілу ніч ані разу не гавкне!..

Собака про сторожа

— Де вже та справедливість на світі?! Я цілу ніч гавкаю за нього, а він вранці рапортує про «повний ажур!»

Осел про коня

— Дарма, що він більший за мене і сильніший, — усе-таки його ім'ям нікого з людей не називають.

Ведмідь про зайця

— Ото чудило, тіка від лисиці. Пацнув би її по спині лапою і досить.

В. ІВАНЧЕНКО.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Прошу дирекції ресторану «Здвиж» врахувати своєчасне, ввічливе і культурне обслуговування офіціантки т. С., яка заслуговує уваги. А по цьому, від імені директора радгоспу виношу подяку. Надіюсь, що т. С. не зап'ятнає моєї уваги.

Директор радгоспу...»
(З книги скарг).

Надіслав І. ПОНОМАРЕНКО.

* * *

«СЛУХАЛИ:
Акт про те, що на фермі бригади № 1 загинув кнур, розірваний другим кнуром.
УХВАЛИЛИ:
— Віднести вартість кнура — 138 крб. на винного».
(З рішення правління к-пу).

Надіслала Л. КИСЕЛЮК.

м. Летичів
Хмельницької області.

* * *

«До уваги громадян с. Озеряни.
В приміщенні фельдшерсько-акушерського пункту проводиться зчеплення дітей від 1-ого до 3-ьох років.
Зчепленими повинні бути всі діти.
Завідуючий фельдшерсько-акушерським пунктом».
(Оголошення).

Надіслав П. ЗДАНЕВИЧ.

м. Луцьк.

* * *

«...Терміново висилайте швидку поміч, бо жінка ненароком наступила на гадюку, яка йшла з роботи, і та в нусила її в 3-х місцях...»
(З телеграми).

Надіслав Микола ПЕТРОВ.

с. Краснопілка
Вінницької області.

«Авторитетна комісія з семи теличок виділила три самих кращих для відтворення власного стада на районній виставці молодняка ВРХ».
(З протоколу).

—

«Наряд на завтра для першої бригади всіх чоловіків направити до ям, а коней пустити під лід».
(З оголошення).

—

«Тернові хустки продаються за готівку тільки цілим пайщикам. Решті продається на яйця».
(З оголошення).

—

«Мої качки пішли на долину по своїх щоденних потребах, а її собака без всякої надобності, без прив'язу тинявся по березі і «за нечего делать порвав мою качку».
(Із заяви до сільради).

Зібрав В. МАЗУРЕНКО.

* * *

«До уваги замовників.
Терміново заберіть замовлення. В противному разі друкарня буде списана на рахунок держави».

—

«Вхід без квитків в кінотеатр не рекомендується».

—

«Господарі собак, що не пройшли ветеринарного огляду, на територію виставки собак не допускаються».

—

«Мухи — бич антисанітарії. Знищуйте мух!»

—

«Вощини видаються тільки за воск особам, що його виробляють».
(З оголошень).

Зібрав І. ФОМІН.

м. Миколаїв.

Індекс 74393

ОБ'ЯВИ ОГОЛОШЕННЯ

Увага! Увага!

Бригада сантехмонтажників Сумського облміжколгоспбуду, яку очолює В. І. Коновалов,

приймає замовлення

на виконання робіт по

МОНТАЖУ-ДЕМОНТАЖУ

на будь-якій новобудові області.

Операція складається з 2-х циклів.

1-й цикл — монтаж (проводка труб, встановлення батарей, оформлення документів і одержання грошей від замовника).

2-й цикл — демонтаж (знімання тих же труб, батарей і поспішне зникнення з очей замовника на невизначений період).

Удосконалення своєї майстерності бригада успішно пройшла на будівництві Глухівської інкубаторно-птахівничої станції.

Відвідайте наш салон!

Доводимо до відома населення, що у селі Шелестове Краснокутського району Харківської області у приміщенні старого курника відкрито перукарню.

Куркам та півням вхід заборонений.

Директор Краснокутського райпобуткомбінату МАКСИМЕНКО.

Міняю

авторучку «Золоте перо» на звичайне, гусяче.

Умови обміну: перо повинно писати і не скрипіти.

З пропозиціями звертатися на адресу:

Харківський завод авторучок, директорові.

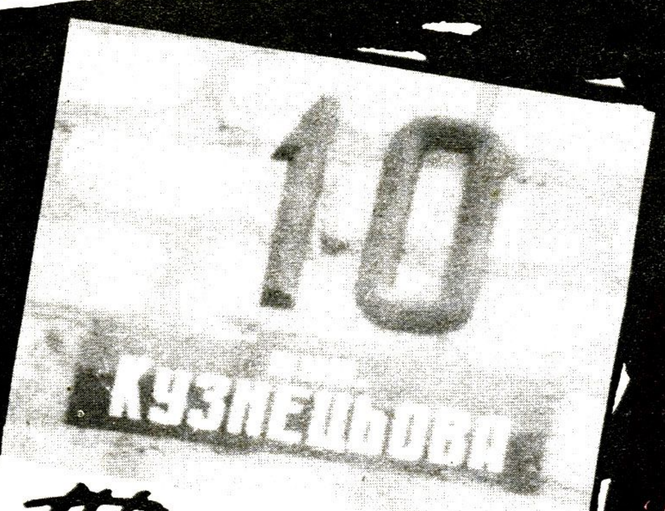

Терміново потрібний

знавець української мови, який би не тільки знайшов в оцій табличці помилку (фото додаємо), а й виправив її. Оплата за згодою.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА МІСЬКРАДА.

Миколаївському трамваю

ПОТРІБНІ:

Справні вагони.
Порядок на колії.
Безаварійний рух.
Чіткий графік.
Дисципліна на роботі.
Ввічливі кондуктори.

З пропозиціями звертатися особисто до начальника Миколаївського трамвайно-тролейбусного управління ОЛЕКСІЯ ВАСИЛЬОВИЧА КИРИЧЕНКА.

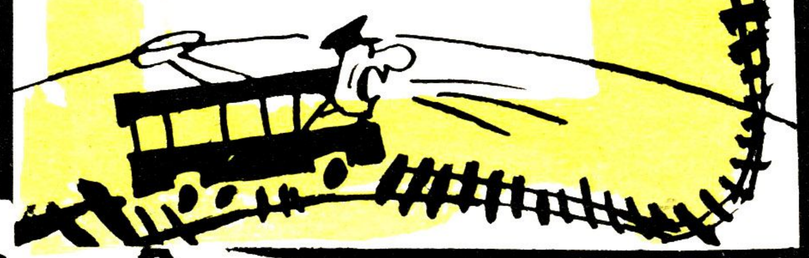

КУПУЙТЕ КАГАНЦІ!

Правління Ласковецького ССТ на Тернопільщині сміливо йде на риск і

оголошує 3-річник продажу каганців

За 3 роки правління може само залишитись без жодного каганця і світитиме тільки власними очима. Але воно все ж сподівається, що за цей період дирекція Теребовлянської дільниці «Сільенерго» нарешті-таки спроможеться електрифікувати дві останні торговельні точки.

Підтримуйте світлі надії Ласковецького ССТ, купуйте каганці!

Сьогодні й щоденно

у школі № 54 м. Макіївки

БАГАТО ГАЛАСУ ДАРЕМНО

У головних ролях:

ПОТУЖНИЙ ГУЧНОМОВЕЦЬ біля приміщення школи

та

Г. Т. ШАТОВ — начальник районного вузла зв'язку, з ласки якого цей гучномовець тут встановлено.